

Том Егеланд

Тринадесетият апостол

(Откъс)

В Лондон ни чакат митничарите. Да, точно така. Чакат ни. Буквално ни чакат. Със сигурност са добри в това, с което се занимават, но никак не ги бива в преструвките. Не са актьори. Представям си описанието:

Бял като сняг мъж (албинос) с червени очи на име Бьорн Белтъо, роден през 1968 година, пътуващ в компанията на еврейка на име Ребека Менделсон, родена през 1964 година – с дълга, чуплива, червеникава коса.

Добре дошли в прекрасния Лондон!

Митничарите се държат така, все едно са ни привикали на една страна по чиста случайност. Все някой трябва да бъде спрян. Случайността е влязла в действие и това сме ние. Но не, с твърде голяма охота ни спират. Точно нас.

– *Excuse me? Sir? Madam?* – Професионална усмивка. – Имате ли нещо за деклариране?

Иска ми се да отговоря: *Нищичко, освен две кости от гробната камера в Капернаум, които сте инструктирани да задържите.*

– *Nothing* – казва Ребека, усмихвайки се очарователно.

– *Nothing* – повтарям и аз. Усмивката ми не е така очарователна като нейната.

– Имате ли нещо против да прегледаме багажа ви?

Ех, че игра! Знаех си много добре, че веднага щом пристигнем в Лондон, някой ще се опита да ни отнеме костите. И че няма да се спрат пред нищо, за да постигнат своето. Щом и митничарите са намесени в тая работа, трябва да ни е ясно, че нашите противници са силни.

Кутията е в ръчния ми багаж. Веднага я откриват.

– Какво е това? – пита митничарят.

– Кости.

Грейват.

– Както навярно знаете – казва митничарят, – и Европейският съюз, и Великобритания имат ясни правила по отношение на това какво може да се внася във Великобритания от държави извън...

– Просто ги вземете!

– Законодателството постановява, че не може да се внася прясно месо, не кости! – казва Ребека.

– Ако костите са с антикварна стойност – казва митничарят с високомерен авторитет, – те може да са обект на Закона за културната собственост, според който...

– Просто ги вземете! – повтарям аз.

– Но, Бьорн... – казва разтревожено Ребека.

От Гетуик хващаме бързия влак до Лондон, след което се качваме в такси и продължаваме към Тисъл Марбъл Арч. Хотелът, в който винаги отсядам, когато съм в Лондон. Когато правех регистрацията, трябваше да запазя две отделни стаи.

За всеки един от нас. Ако бях някакъв Казанова, щях да запазя двойна стая и сетне да се оправдая с хотела.

Тъкмо бях почнал да разопаковам багажа си, когато на вратата се почука.

Не беше Ребека, а Даян.

Пристигна далеч по-бързо, отколкото си мислех.

– Даян...

Отварям вратата, за да влезе вътре. Изглежда доста добре.

Даян е между 30 и 40 годишна, но все още изглежда като в студентските си години. Излъчването ѝ е меко и внушава доверие. Изглежда като добронамерена девойка, която ти желае доброто, но всичко това е измамно. По-точно: това е само част от личността ѝ.

– Бьорн!

– Доста време мина!

– Ех, ти! Какви ги вършиш само! – смее се тя.

– Знам, че си спомняш за многото ми лоши качества. Но се надявам, че не можеш да кажеш, че съм глупак!

– Не знаех, че и митничарите са замесени, Бьорн. Разбрах едва когато са схванали какво всъщност си им дал. Повярвали са, че това са човешки кости, а ти си им оставил свински ребърца!

Прихва да се смее.

Не е знаела нищо за това, така ли? Не знам на какво да вярвам. Със сигурност не е случайност, че митничарите търсеха тези човешки кости точно след като Даян ме покани в Лондон. Даян знае доста неща. Почти всичко. И тъй като е въввлечена в случващото се, със сигурност е наясно, че митничарите са били уведомени. Или пък не е знаела за това?

Международното научно дружество се помещава в Уайтхол. Висока стълба води до входа. Червената тухлена сграда се е вклонила между министерства и държавни служби като дворец на знатен принц. Колони, мрамор, бронз. Вратите се отварят автоматично, сякаш виждат, че самата Даян приближава към входа. Абракадабра! Минаваме покрай внушителната рецепция и влизаме в царството на администрацията, което се намира на втория етаж. Минаваме през дълъг коридор с изкуствено осветление и толкова дълбоки килими, че в тях могат да изчезнат куп котета и хлапета и никой повече да не чуе за тях.

Така и не мога да разбера дружеството. Та тази организация няма нищо общо с това, което трябва да представлява. Някога един човек описа SIS като ЦРУ в сферата на науката, разследваща служба в академичните среди. Пуснали са пипалата си във всички световни университети и академични служби. Когато нещо представлява интерес за тях, а тук говорим най-вече за крайно интригуващи теории и открития, които биха променили света, се намесват с внушителни по мащаб екип от учени. Разполагат с неограничени средства и компетенции. Международното академично дружество е важна част от академичния свят и е намесено във всичко, което касае съвременния живот на учените.

– Очакват ни в Огледалната зала – казва Даян.

Така и не обяснява кой ни очаква. Но познавам хората веднага, щом тя отваря вратата. Не съм изненадан.

Сядаме край масата, която вече е затрупана с кафе, кексове и дребни сладки. Като на гости при баба. Оглеждаме се. Изследваме се един друг с поглед. Даян се опитва да разведри атмосферата и да успокои Ребека с веселите си коментари.

Тра-ла-ла.

– Имам много въпроси – казвам аз.

– Страхувам се, че не можем да ви дадем много отговори – казва Тзафир Драх.

– Следите ни!

– Естествено!

Признанието е бързо и недвусмислено.

– Защо?

– Откъде ще започнем? Какво беше това с трънения венец на Иисус? – казвам аз.

Тзафир Драх ме гледа въпросително. Сетне поглежда към Менаше Фрум. *Какво знае той всъщност?* – това издават погледите им. Така че им разказвам какво знам.

– Гидон Залер твърдеше, че тръните били на 2000 години. Позволих си волността да изследвам малка част от едно трънче. В Норвегия. В Националната лаборатория в Университета за наука и технологии в Трондхайм са доста добри в тази работа. Всички знаем много добре, че тръненият венец не е на 2000 години и не е бил върху главата на Иисус.

Гидон Залер се изчервява. Менаше Фрум мълчи и гледа в една точка. Объркан е от погледа на Тзафир Драх.

Залер въздиша и казва:

– Знаех си, че не сте склонни да повярвате! Казах им.

– Модерните разследвания имат на разположение прекрасна техника – казва Драх. – Един от методите е ментална манипулация. Понякога тя работи. Друг път не. Това дали Иисус е умрял на кръста, или не, не е от значение за венеца. Той пак е интересен.

– Ментална манипулация ли? – казвам аз.

– Надявахме се, че ще успеем да ви накараме да повярвате, че Моше Менделсон е открил нещо сензационно. Нещо като тази реликва. Или пък гроба на пророка Даниил.

– А Питър Корнел? Антикварният търговец?

– Британско-израелски актьор, който беше нает в тази връзка. Искане да ви накараме да повярвате, че венецът е истински и по този начин да успеем да ви успокоим, за да се кротнете! Така или иначе повече няма да чуете нищо за Корнел.

– А всичките онези глупости за пророка Даниил и стенните надписи?

Тзафир Драх прави нещо, което явно не върши често. Усмихва се.

– Тук на практика на помощ ни се притече миналото. Нашите деди. Още през 1988 година Ребека започна да ровичка в мистерията около баща си. Тогава Институтът реши да разреши случая, като представи погрешна информация. Всички нейни въпроси към централните учени в сферата ставаха все по-настойчиви. Искане да я накараме да спре да рови. Така че измислихме писмо от анонимен археолог, който да намекне, че изчезването на Моше Менделсон е

свързано с пророка Даниил. За нас това си беше дребна работа. Всичко беше готово в рамките на половин ден. Написахме писмото и го пратихме. В най-лошия случай писмото нямаше да бъде взето на сериозно. В най-добрия случай обаче щяхме да отдалечим интереса на Ребека от съдържанието на гроба.

Превод Ростислав Петров